

Cassie Petrovsky

**Doi îngeri, un diavol
și o iubire imposibilă**

-roman-

LETRAS
Scrie. Publică.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PETROVSKY, CASSIE

Doi îngeri, un diavol și o iubire imposibilă / Cassie Petrovsky. –

Snagov : Letras, 2019

ISBN 978-606-8935-35-5

821.135.1

COPYRIGHT 2019 Cassie Petrovsky

COPYRIGHT 2019 Editura LETRAS

Toate drepturile rezervate.

ISBN 9786068935355

Publicat de Letras

www.lettras.ro

Distribuit de www.piatadecarte.net

Contact editura: edituralettras@piatadecarte.com.ro

Sau contact@lettras.ro

Această carte este protejată de legea dreptului de autor.

Din respect pentru autorul cărții, folosiți-o pentru uzul personal.

Puteți reproduce extrase din această carte în limita a 300 de cuvinte, pe site-ul, blogul dvs., în rețelele sociale, folosind întotdeauna semnele citării, urmate de titlul cărții, **Doi îngeri, un diavol și o iubire imposibilă**, de **Cassie Petrovsky**, și un link către această carte și Editura Letras.

I.

Tot mai des mă surprind privind înapoi, la ceea ce am lăsat în urmă. Sunt prea tânără pentru bilanțuri, dar ceva mă determină să-mi amintesc obstacolele pe care viața mi le-a așezat în drum, tot ce mi-a dat și, mai ales, ce mi-a luat, toată lupta și zbulciumul meu, să revăd oamenii și întâmplările datorită cărora am devenit într-un anume fel, sunt azi ceea ce sunt. Și, nu știu de ce, simt nevoia să vorbesc, să împărtășesc cuiva gândurile și trăirile mele, să povestesc, poate pentru ca să înțeleg eu însămi mai bine unde am greșit sau dacă trebuia să fac ceva altfel...

M-am născut în 1976, într-o frumoasă lună de vară, într-un orașel din inima Transilvaniei. Nu mi-am cunoscut tatăl, care decedase înainte de nașterea mea. La moartea tatei, mama era însărcinată cu mine în șapte luni și mi-a pus numele Rania. Primii pași din viață am început să-i fac cu noul meu tată, Valerian. În cel mai scurt timp familia s-a mărit cu încă două surori, Oanna și Natalia. Mama era casnică, sarcina ei prioritară fiind îngrijirea și educația noastră.

Provin dintr-o familie modestă, dintr-o clasă de mijloc, cu niște reguli clare și o educație, nu pot spune aleasă, însă părinții mei puneau foarte mare accent pe anumite valori, ca bunul-simț, onestitatea, respectul pentru cei din jur și corectitudinea, pe care au ținut să ni le transmită.

Învățăturile acestor doi oameni minunați, mama și tata, au lăsat o amprentă în sufletul și mintea noastră, drept pentru care, atunci când a trebuit să preiau frâiele familiei (ce a mai rămas din ea) am vrut să duc mai departe munca lor, fără ca frații mei să știe prin câte greutăți trec, ce fac, cum mă descurc. Mi-am dorit ca frații mei să nu simtă în totalitate lipsa părinților, povara greutăților vieții și să le aștern din nou pe chip acea fericire de altădată, ținând cont oarecum de ceea ce părinții mei au pus mare preț – *educația*. În fața lor trebuia să fiu un exemplu, dar partea urâtă a lucrurilor, problemele mele, suferința și zbuciumul meu doar eu și cu Dumnezeu le știam, acum hotărând să le împart și cu voi, dragi cititori.

De undeva, de acolo de sus, cu siguranță, părinții mei mă privesc și, probabil, nu sunt mulțumiți de mine. Nu am făcut totul așa cum și-ar fi dorit ei. Am fost nevoită să fac compromisuri, să-mi încalc principiile, să cedez, să lupt, să-mi ascult mai mult mintea decât inima. A trebuit să-mi asum multe roluri și responsabilități, să fiu și mamă și tată pentru frații mei, om de afaceri, amantă, iubită, femeie ușoară... Sper că vor înțelege însă că tot sacrificiul meu a fost pentru familie, pentru ceea ce ei au creat, dar au abandonat mai apoi, plecând, poate pentru că cineva, acolo sus, a avut mai multă nevoie de ei decât noi, copiii lor.

Cum orice lucru bun și frumos nu poate dura o veșnicie, într-o nenorocită zi geroasă de octombrie a anului 1988, tata nu s-a întors din schimbul trei. Mama era puțin agitată și ne pregătea de școală pe mine și pe sora mea Natalia, eu fiind pe atunci în clasa a VI-a, Natalia în clasa a IV-a, iar Oanna, cea mai mică, avea vreo cinci anișori. În timp ce ne îmbrăcam, Natalia tot întreba de tata, deoarece, de multe ori, când avea ocazia, el ne asista la pregătirile pentru școală,

ne făcea pachetul și micul dejun, spunând că petrece foarte puțin timp cu noi, din cauza serviciului. Mama încerca să o liniștească:

—Când te vei întoarce de la școală tata va fi acasă!

În timpul primei ore, liniștea profundă a clasei a fost întreruptă de un ciocănit apăsător și silueta unei vecine a apărut în cadrul ușii. S-a îndreptat cu pași repezi către catedră, șoptindu-i ceva profesoarei. Aceasta m-a căutat cu privirea și, cu un glas sugrumat, abia auzit, mi s-a adresat:

—Rania, te rog, îmbracă-te și du-te cu doamna acasă.

În mai puțin de un minut eram îmbrăcată, lângă vecina noastră.

—De ce trebuie să mă întorc acasă? am întrebat-o nedumerită.

—Știi clasa surorii tale? m-a întrebat la rândul ei, fără să mă privească.

—Da.

—Du-mă acolo, să o luăm și pe ea acasă!

—De ce, ce s-a întâmplat? am insistat eu.

—Mama voastră vrea să veniți acasă, nimic mai mult.

Am luat-o pe Natalia și tot drumul nimeni nu a scos niciun cuvânt. Ajunse acasă, am tresărit, văzând-o pe mama îmbrăcată în negru, cu ochii umflați și roșii de plâns. A venit către ușă, cu pași șovăitori și, îmbrățișându-ne, a spus:

—Tata a murit, nu mai este, a avut un accident de muncă...

—Tatăl nostru? am întrebat eu și sora mea într-un glas.

—Da, copiii mei!

Nu știi cât de mult a conștientizat Natalia adevărul sumbru din vorbele mamei, dar Oanna, cea mică, ne privea doar tremurând, nedumerită de ce se întâmplă. Eu, în acel moment, am simțit că o parte din mine moare odată cu primirea veștii, am intuit că nimic nu va mai fi la fel. Nu mai avea cine să ne primească cu zâmbetul pe buze, îmbrățișându-ne și arătându-și bucuria: „Fetele lu' tata au venit de la școală!”. Nu mai avea cine să ne întrebe, plin de dragoste și entuziasm: „Ce vă gătește tata bun astăzi? Ce program ne facem în weekend? Un film indian la cinema duminică, fetelor!”. Cine ne va mai citi seara și ne va săruta de noapte bună? Mama era o femeie mai dură, aspră cu noi, dar tata era un om iubitor, blajin, care te ungea la suflet cu vorba lui și cu bunătatea. Mi l-am amintit, nu știu de ce, ducându-mă la cursurile de balet, plin de mândrie, fericit, parcă voia să spună tuturor că fiica lui este deosebită, că va fi balerină într-o zi! Am știut că toate acele lucruri vor deveni amintiri din acel moment.

La scurt timp după înmormântare, mama s-a angajat și, având în vedere faptul că ea nu mai muncise niciodată, s-a integrat destul de repede. Și-a făcut prietene, să mai uite de dispariția tatei, însă tristețea o copleșea pe zi ce trecea, s-a cuibărit adânc în sufletul ei și i-a imprimat riduri pe chip; nimic nu mai era la fel, viața ni se schimbase. Îi era greu și, de multe ori, ne spunea acest lucru. Încercam pe cât posibil să o ajutăm cu ce puteam și noi, să-i fim de folos și să o facem să-și uite necazurile. Avea o prietenă bună și uneori o vizita pentru a i se confesa.

Așa s-au scurs zilele, lunile și, la niciun an de la moartea tatei, mama a încercat să ne spună că ar fi bine dacă ne-am reîntregi familia, dacă am avea din nou un bărbat în casă, așa ne-ar fi și nouă mai ușor. Intuind parcă despre ce era vorba, am întrebat:

—Mamă, ai pe cineva? Poți să ne spui, suntem destul de mari să înțelegem!

—Da... a spus ea, cu jumătate de glas.

—Unde l-ai găsit? Unde v-ați cunoscut? am vrut eu să știu mai multe.

—La mine la serviciu.

—Nu crezi că este prea devreme să-l înlocuiești pe tata?

—Nu! a răspuns mama prompt, fără nicio ezitare.

M-am uitat la Natalia, rămasă cu gura căscată și cu ochii holbați, privind-o pe mama parcă fără să clipească.

—Hei, tu nu crezi același lucru? am ridicat ușor glasul la ea, trezind-o ca dintr-un vis.

—Ce să spun?! a ridicat ea din umeri. Nu știu ce să spun!

—Ar fi bine să-l cunoașteți pe Paul, a sugerat mama.

—Nu, nici gând și nici nu ne interesează numele lui! m-am grăbit eu să spun.

—Ba da, sora mea! Da, mamă! a intervenit Natalia, dezmeticindu-se.

—Rania, ești cea mai mare și ar trebui să fii mai înțelegătoare.
 Nu vă impun să-și acceptați, dar putem încerca...

Natalia s-a uitat la mine, mama aștepta probabil și ea un răspuns, era cu privirea ațintită spre mine. Cea mică, Oanna, se uita la toate trei de parcă înțelegea discuția noastră.

—Fă cum crezi, mamă! am spus într-un târziu.

A doua zi pregăteam ceva de-ale gurii, în limita priceperii mele într-ale gătitului la acea vârstă, și o așteptam pe mama să se întoarcă de la serviciu pentru a mânca împreună. În timp ce așezam masa, am auzit deschizându-se ușa și glasul ei a răsunat în hol:

—Fetelor, mama a ajuns acasă!

Așa cum ne obișnuiserăm, eu și surorile mele am alergat să o întâmpinăm cu pupăceli, însă mare ne-a fost surpriza să vedem alături de ea un bărbat. Am intuit imediat că este cel despre care tocmai ne vorbise cu o zi înainte.

—El este Paul, ne-a spus liniștită, în timp ce ne prindea obrajii cu palmele, sărutându-i.

În hol s-a lăsat o liniște totală, toate trei am rămas nemișcate, cu privirile ațintite către el. Era un bărbat drăguț, cu trăsături bine definite, la vreo treizeci și cinci de ani, cu părul grizonant, ochi negri și sprâncene groase, de statură medie, robust, pe chip cu un zâmbet abia schițat.

—Intră, intră, Paul! l-a invitat mama.

După ce s-a făcut comod a început să se joace cu Oanna, întrebând-o cum o cheamă și câți anișori are, apoi ne-a adresat și

nouă câteva întrebări, în timp ce mama a intrat în bucătărie și a dat de bucatele deja așezate pe masă, în așteptarea ei.

—O, vă mulțumesc, fetelor! Nu ne rămâne decât să ne așezăm la masă! s-a auzit glasul ei din bucătărie. La masă, vă rog!

În timp ce toți au intrat în bucătărie și își căutau un loc unde să se așeze, eu am rămas în cadrul ușii.

—Mamă..., am ezitat eu.

—Da!

—Eu nu mănânc, domnul Paul poate sta pe locul meu.

—Cum să nu mănânci?! Te rog să treci la masă!

—Mamă, mă așteaptă o colegă să facem împreună o temă la care nu mă descurc, am mințit eu.

—Nu, nici un vreau să aud, treci la masă și...

—Las-o să-și rezolve tema, a intervenit Paul, întrerupând-o. O să mănânce când se întoarce!

—Păi..., a ezitat mama, sub privirea lui insistentă. Bine, dar să nu întârzii prea mult.

—Mulțumesc! am răsuflat eu ușurată. Nu puteam accepta să stau la masă cu bărbatul care voia să-i ia locul tatălui meu.

La scurt timp Paul s-a mutat la noi. După câteva luni mama a rămas însărcinată și în anul 1990 a venit pe lume fratele nostru Eduard.

Au trecut doar câteva luni și domnul Paul a început să-și arate adevăratul caracter. Nu știu cum a rezistat în acest timp fără să bea, deoarece când a început, nu s-a mai putut opri din beții. A început un adevărat calvar pentru mine și surorile mele. Când era beat ne jignea sau vorbea vulgar cu noi. Îl amenințam că îl vom spune mamei (toate acestea întâmplându-se în absența ei) și atunci apuca ce avea la îndemână și arunca la pământ.

—Și ce dacă îi spuneți?! Ce credeți că-mi face? Mă pupați toate în cur! rânjea la noi. Interveneam cu furie, abia reținându-mi lacrimile:

—Lucrurile aruncate ori sparte de tine sunt muncite de tata!

—Și, crezi că mă impresionează? bâguia.

—Nu-mi place deloc de el, îmi spunea adesea Natalia.

—Păi și tu ai fost de acord cu mama! îi reproșam.

—Da, dar nu am crezut că va fi așa!

—Dar ce credeai?! Ca tatăl nostru nu va mai fi nimeni!

Când Paul se trezea din beție, mama îl lua la rost. El zâmbea și spunea:

—Nu mai știu ce am făcut, chiar nu-mi aduc aminte...

—Asta înseamnă că ai putea să ne faci și nouă orice rău și să spui pe urmă că nu-ți aduci aminte! interveneam eu, pe un ton ridicat.

—Nu ești binevenit aici! i-am spus odată. Ce faci tu este de-a dreptul batjocoritor! În secunda următoare s-a repezit și mi-a dat o palmă. A întors capul cu nonșalanță către mama și i-a zis:

—Vezi, ea mă provoacă. Asta îmi spune mereu, să plec!

Mama a rămas perplexă. Când și-a revenit, l-a privit în ochi și i-a spus clar:

—Să nu mai ridici mâna asupra niciunuia dintre copii!

—Dar și ea să se controleze la vorbă! a amenințat Paul.

Într-o seară, Paul nefiind acasă, am luat-o pe sora mea de mână și ne-am dus în bucătărie, unde mama pregătea cina.

—Mamă, vrem să vorbim cu tine ceva..., am început eu.

—Ce?

—Știi tu, Paul...

Zâmbitoare, mama a întrebat:

—V-a dat vestea el?

Mirată, Natalia mi-a luat vorba din gură:

—Ce veste?

—Veți mai avea un frățior!

—Poftim?! am făcut într-un glas eu și sora mea.

—Aa, nu stiați. Atunci, ce voiati să vorbiți cu mine?

—Nimic, am spus eu, și am plecat în camera noastră. Mama însă ne-a urmat cu pași repezi și, oprindu-se în tocul ușii, și-a așezat mâinile în șolduri:

—Acum îmi spuneți ce voiăți? ne-a întrebat.

—Nu-l vrem aici pe Paul! Nu-l vrem și punct, am izbucnit eu!

—Vă rog fetelor, fiți mai îngăduitoare și poate... se schimbă și el! Nu mai faceți comparații între el și tatăl vostru! ne-a rugat mama.

—Tu chiar nu vezi că nu ne suportă și ne vorbește urât? am intervenit eu. Când nu ești acasă este un calvar pentru noi. Stăm cu teamă, mai ales când vine beat. Și tu ne spui să fim mai îngăduitoare!

—Și ce vreți? Să mă despart? Să ne facem de rușine, asta vreți? a strigat și s-a întors în bucătărie.

—Natalia, cred că nu mai putem face nimic. Trebuie să acceptăm situația așa cum este, am oftat, privindu-mi sora.

—Cred că da. Îmi pare rău de greșeala făcută. Trebuia să fiu de acord cu tine de la început!

—Stai liniștită! Nu ai făcut nicio greșeală și nu cred că situația era alta dacă erai de acord cu mine.

În luna aprilie a anului 1992 a venit pe lume și cel de al doilea frate al nostru, Valentin. Paul s-a îmbătat de bucurie și așa a ținut-o, cred, mai bine de o săptămână. În ziua când mama

s-a întors de la spital cu cel mic, însoțită doar de mine, l-am găsit acasă beat. Când ne-a văzut, a venit către noi, mergând pe două cărări, mormăind:

—Vreau să-mi țin băiatul în brațe!

Mama a reacționat imediat:

—Nu-ți dau să ții niciun băiat în brațe! Tu nu vezi în ce hal ești de beat?!

—Cum? Nu vrei să-mi dai băiatul să-l țin în brațe?! Îți arăt eu ție! Nici bine nu a terminat de mormăit, că de vorbit clar nu prea putea de la aburii alcoolului, că i-a și șters o palmă.

Cu toată echilibristica lui de om beat, care abia se ținea pe picioare, a reușit să-i dea o palmă zdravănă mamei. Crezând că i-o va da și pe a doua și, impresionată de lacrimile mamei, am intrat între ei. L-am apucat de o mână, l-am tras afară pe holul blocului, i-am dat adidașii și am închis ușa, lăsându-l pe dinafară. L-am amenințat că voi chema poliția. A plecat și nu a mai trecut pe acasă vreo trei zile. În acest timp, mama și-a făcut tot felul de griji pentru el. Mă uitam la ea și parcă nu-mi venea să cred.

—Mamă, nu te înțeleg deloc! Ești oarbă, nu vezi că-și bate joc de noi toți?! Ce-i cu tine? am strigat la ea.

—Îl iubesc...

—Poftim? Ai fi în stare să renunți la noi pentru el?

—Nu! Niciodată! Paul a spus că va cumpăra un apartament în rate și să mă împart între voi și el. Să nu mai vină aici, că nu vă înțelegeți.